

VOLT EGY GYÖNGY ÁLMOM

Verseskötet

ŐSZI NAPLEMENTE

Házak között tűzgömb fáradt nyugovóba',
Apró fodros felhők égen világolva.
Eleibe nézünk kemény, szeles napnak,
Vége lesz ennek is, mint őszi hervadásnak.

A FÜVÉSZKER ŐSZEL

Füvészkertben a fák sárgulóban,
Örökzöld bokron, bogyók tűzpirosan.
Őszi virágok virítnak pompásan,
Némelyik porlik, hervadtan, rozsdásan.

Szeged, 2009. 09.22

SURRANÓ ŐSZ

Tetőkön élénk, díszes cserepek,
Elárvult hinta, színes levelek.
Erkélyen itt-ott tarka virágok,
Sarokba söpört levélmaradványok.

FORRÓ KÜRTÖSKALÁCS

Késő őszi napon forró kürtöskalács,
Utcái sütős, parazsát kaparász.
Lombtalan ágak reá meredeznek,
Elkél a kabát, estére hideg lesz.

Szeged, 2009. 09. 25

AZ ÚR SEM TÖKÉLETES (táncjáték)

Egyszer a Teremtő gondolt egy nagyot,
Alkotott egy újat, a Földet és a Napot.
Csak úgy játszott véle, erejét megmérve,
Hatalmát az ürbe' próbára téve.

Hanem, rátekintett a másik világra,
Amelyet korábban kézzel megcsinála.
De csodás planétán hívei elhagyták,
Ördög szövetségét mindinkább kívánták.

Előző munkából kimaradt valami...
Sátán a hűséget, maga bezsebeli.
Pedig alapos volt. Mindent kiszámított.
Ilyen Pazar műre, maga sem számított.

Na és a lakói! Tökéletes lények!
Kár, hogy egytől-egyig, hitehagyón élnek.
Nem függnék senkitől! Már-már vetélytársak.
Tán...ördöggel másik pokolát kreálnak.

Sajnálta is időt, mit fényévben mérte,
Mire mind elmúlt, beleőszült műbe.
Próbált egyezkedni – hogy ketten megférnek.
Nem kell öltre menni, mert ellentétben élnek...

De, Sátán nem enged! Kapzsi és gonosz!
Amit megszerezhetsz, holnapra ne halaszd.
Látva, hogy ördög szembeszáll vele,
Gyönyörű munkáját, inkább átengedte.

Mit érne véle, ha csatázni kéne?
Csillagok hada háborúra kelne?
Úgy vélte Teremtő, okosabb, ha enged.
Összegyúr másikat, így nyugalmat lelhet.

Aztán hozzáfogott sebtében újra,
Egy gömbölyű bolygót, indítani útra.
Eddig sem volt híve a hitvány munkának,
És sohasem csinálna, kicsit is hibásat.

Ám...bárhogy igyekezett, keze nem állt másra.
Mint a két planéta, egymásnak a társa.
Nem kívánta mását! Így, ezt összezúzta.
S előlről kezdte, a nagy művet újra.

Majd...becsapta magát. Bele keveset tett.
Mindent rosszul csinált, túlon méretezett.
Csakhogy... az nem akart összekapaszkodni,
Ami egyszer szétvált, újra összeállni.

Szárazon széthullott. Vízzel meglocsolta.
Amikor készen lett, szétesett újra.
Teremtő túrta bozontos szakállát,
Mit felejtettem ki? – kotorta ősz haját

Tudta, hogy kezének minden rezdülését
Alkotott művei, kell, hogy örököljék.
Azután huncutul kacsintott egy nagyot,
Magát a poklot teremtette ott.

A tüzes kénkövet ördögtől elcsente,
Bár... korábban mindet neki készítette.
Összegyúrta lágát, ami füstölt! Izzott!
Majd, vékony rétegben, sárral betapasztott.

Megszáradt a kéreg, csupa repedés lett.
Kénytelen fakasztott, tengernyi vizet.
Tüzes pokol felett, tenger uralkodott
Ha néha ki is tört, termékennyé váltott.

Egymást egyenlítik víz és tűz hatalma,
Egyik sem fog győzni, inkább elpusztula.
A Napot is tüzes lágából faragta,
Távolra helyezte, éltesen sugara.

Mikoron készen lett, egy nagyot fújtatott.
Telve volt magával, csendesen mosolygott.
Aztán elvonult nyugalmat keresve,
Hagyta, hogy munkája, a dolgát tehesse.

Egyszer rápillantott, aztán csodálkozott.
Tengerből valami életté változott.
Amikor egysejtű a vízből előbújt,
A csodás életnek, páratlan jele volt.

Sokszor átalakult, sok formát öltve.
Maga sem gondolván, mi léssen belőle.
Megint félre vonult. Nem győzte kivárni.
Hogy emberi forma, kezdjen lábra állni.

Műve gondolkodott. Ő jólesően figyelte.
Örömeben az Úr, kezeit dörzsölte.
De...nem sokáig örült, a nagy fejlődésnek,
Irigység, kapzsiság lepte el a Földet.

Bánatos lett az Úr. Szeme könnyben ázott.
Készült eltüntetni, embert, s a világot.
Mikor ezt Sátán szemivel meglátta,
Az új planétára megfájdult a foga.

Ám az Úr keményen ötet messze üzé,
A Paradicsomból, végleg kirekeszté.
Haragosan kiált – van már birodalmad!
Azt is én csináltam, te meg eloroztad.

Emennek dühödten szemei szikrát szór,
Úr előtt ő gonosz, bár gyűlöli hazug szót!
Ám nem azért rossz, mert jelleme hiányzik,
Bűnre csábítja, az úr imádóit.

Titkot nem osztod meg! Nem mondasz el mindent!
Rövid lesz életük, tele szenvedéssel.
Külön válogatod, ki jó, vagy rossz neked,
Sok lesz, ki nélkülöz, kevés elégedett.

Hallgass te szószátyár! Mi dolgod itt neked?
Az én művemen, én osztom terheket.
A Sátán gúnyosan egyre csak kacag,
Te mivel vagy különb, mint én saját magam?

Teremtő bizony, gondolkodni kezdett.
S a Sátánnal újra egyezsége lépett.
Ha véget ér életük, tiéd lehet lelkük.
De addig is urukat kell majd viselniük!

Akiket éltükben nem bírod csábítani,
Mit kezdesz velük? Engem kell szolgálni.
A bűnt nem tűröm. Csakis a jóságot.
Te mit tudsz nekik adni? Rosszat! Gonoszságot!

A Sátán mosolygott, állát simogatva,
S az Úrhoz röviden ekképpen szóla.
Mily szerény kívánság! – úgy lesz, hogy akarod.
Ha kevéssel beéred, legyen ünnepnapod...

Szeged, 2007.08.16.

MEGHALT AZ ISKOLA (A régi iskolám emlékére)

Kísértet házon lezárt a lakat,
Csupasz fák őrzik az álmainkat.
Horpadt a tető, gazos az udvar,
Nincsen kacagás, néma a zsvvaj.

Ablakin rácsok, mállók, vigyázók.
Féltik a múltat, röpke ifjúságot.
Régen elárvult az egykor iskola,
Vének a gyerekek, s a fák nőttek nagyra.

Az ódon épület gondosan titkolja,
Hiányzik az élet, hiányzik a móka.
A számok tudójától, félénk szorongások,
Véznák edzőjétől, buksi koccintások.

Mitől buggyant a könny sok bámész szempárból,
Vagy, miatta érzett, igaztalanságtól.
Lesütött szemek, gyáva kis lények,
Gyakran rettegetek, egymástól is féltek.

Ha tudták is a leckét, felelni nem mertek.
A tudós okítók, sokat követeltek.
Haragja egynek folyosókon gerjedt,
Messziről hallatszott, baritonja zengett.

„Mucsáról jöttetek”? – kiabálta böszén,
Minden áldott napon, benn a tanteremben.
Bőrtalpú cipője hangosan csámpázott.
Oldalra koptatta, s ő keménynek látszott.

A minap az úton vénember pillantva,
Még ma is remegve, üdvözölve halkan,
Emlékek tódultak egyre türemkedve,
Igyekezve haza utólag keresve

A térképen... Vajon merre van Mucsá?
A nagyító kevés, remeg a suta kéz.
A hírt olvasva, képet is látva,
Elszorult a szív, semmit sem találva.

Mi történt ma? Mindent keresni kell?
Tétova a lépés, homályos a szem.
Bámulva a képet, felsejlik a lélek.
Az ifjúság a bűnös, mely elhagyott végleg...

Szeged, 2005.11.12.

RÉGI TANÍTÓIM (pedagógus napra)

Régi tanítóim jutottak eszembe,
Bár sokat elfeledtem, eltűnő időbe'.
Ma is tán egy-egy hasonlít reájuk,
Türelem, szeretet mind tulajdonságuk.

Minden gyereket vélték sajátjuknak,
Rajongást szerényen, el-elhárítottak.
Tanítónak lenni soha nem szűntek,
Mindezt köszönik, égi istenüknek.

Mert onnan fentől őket is okítják,
Gyenge, satnya lelket, elveszni ne hagyják.
Míg más mesterségűt idővel feledik,
Ők tanítók maradnak, életük végéig.

Egynek, ha láthatnám még egyszer mosolyát,
Foghatnám kezeit, simítnám ruháját,
Vagy tekintetemmel lassan körbefognám,
Köszönetem néki, tétován átadnám.

Legalább egyet, még éltemben láthatnék!
Csodálatom félve, a tudtára adnék.
Irgykedve nézem ifjú korosztályt,
Hálájukat ők még, mostan leróhatják.

Szeged, 2008.07.02.

.....
©: Fotók: Bätz Piroska Web:<http://www.prb-mediendesign.de>
.....

Tilos a kiadványt, vagy annak bármelyik részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni, minden féle formában
sugározni, közzétenni a szerző írásbeli egyeztetése nélkül. A
kiadvány védett.